

niets kan schelen en op een dag hang je je op. Je zult even onnozelen ten grave worden gedragen als je hebt geleefd. Hoe vergaat eigenlijk je tijd op dit moment? Vingernagels bijten zeker? Masturberen dat het niet meer netjes is!

Marianne Schreeuw niet zo, het kind slaapt.

Bruno HET kind! Wie? HET kind! Alsof het voor mij geen naam meer mag hebben. Verstandig! Jullie vrouwen met jullie armtierige verstandigheid! Met jullie brute begrip voor alles en iedereen! En nooit vervelen jullie je. Stelletje nietsnutten! Heel enthousiast de tijd laten verstrijken. Piepend van nietigheid. Kriskras langs de grond, snuffelend kruip je maar wat rond tot de dood je bakkes openscheurt! Je zou eens goed zat moeten zijn. Jij en je nieuwe leven!

niets kan schelen en op een dag hang je je op. Je zult even onnozelen ten grave worden gedragen als je hebt geleefd. Hoe vergaat eigenlijk je tijd op dit moment? Vingernagels bijten zeker? Masturberen dat het niet meer netjes is!

Marianne Schreeuw niet zo, het kind slaapt.

Bruno HET kind! Wie? HET kind! Alsof het voor mij geen naam meer mag hebben. Verstandig! Jullie vrouwen met jullie armtierige verstandigheid! Met jullie brute begrip voor alles en iedereen! En nooit vervelen jullie je. Stelletje nietsnutten! Heel enthousiast de tijd laten verstrijken. Piepend van nietigheid. Kriskras langs de grond, snuffelend kruip je maar wat rond tot de dood je bakkes openscheurt! Je zou eens goed zat moeten zijn. Jij en je nieuwe leven!

Hij spuigt.

Marianne Dat heb je allemaal van te voren bedacht.

Hij slaat haar.

Wat zie je er verdrietig uit, Bruno.

Bruno Tracht mij niet te ontwapenen.

Ze zwijgen. Na een tijd gaat hij naar haar toe.

Marianne Raak mij niet aan! Raak mij alsjeblieft niet aan!

Bruno Ik ben eigenlijk gekomen om je te vernietigen, maar bij nader inzien...

Hij grijpt haar wild vast. Ze tracht te ontkomen. Hij bespringt haar. Geen verweer meer. Het licht dooft langzaam uit en gaat dan langzaam weer aan. Marianne alleen.

Vierde scène: Marianne alleen

Marianne zit nog op de grond. Stefan komt over gelopen ziet zijn moeder zitten. Stopt even. En loopt dan lachend verder. Marianne staat op en loopt vermoeid, uitgeput met gesloten ogen kriskras door het vertrek. Heen en weer. Ze zet de radio aan. Ochtendmuziek. Ze krabt met haar hand haar voorhoofd open. Ze raapt één papiersnipper op en brengt die naar de keuken. Ze herhaalt die handeling enkele malen. Ze gaat naar de W.C. en ontrolt de rol toiletpapier, waarna ze deze opnieuw begint op te rollen, etc... Tenslotte zet ze zich in de zetel. Het kind komt naast haar zitten. Ze duwt het weg. Het komt opnieuw naast haar zitten. Ze duwt het uit de zetel. Het kind gaat achter haar staan en trekt aan haar oren. Ze werpt haar schoen naar het kind. De bel. Ze springt op. Ook het kind holt naar de deur. Ze duwt het kind achteruit. De postbode. Ze trekt de post uit zijn handen, frommelt de brieven op en gooit ze weg. Ze trekt de postbode binnen en omhelst hem innig. Marianne Mijn God, voor jou ben ik tenminste uitwisselbaar. De postbode die van zijn verbazing bekomen is wil binnenkomen en zijn jas uitdoen. Marianne duwt hem buiten. De deur dicht. Black Out/Stromend water.

Scène 3

Marianne zit verdwaasd op de grond. Stefan loopt door de kamer. Ze gilt. Gooit schoenen naar Stefan. Er wordt twee maal gebeld. Postbode aan de deur. Marianne doet open en kust de postbode die onmiddellijk zijn jas uittrekkend naar binnen stapt. Ze duwt hem de deur uit en gooit de brieven de kamer in.

Vijfde scène: Moeder en kind IV

Marianne en Stefan zitten in bad. Stefan gooit met een emmertje het water uit het bad. Marianne leunt achterover.

Marianne Ophouden, Stefan!

Het kind stoort zich niet.

Marianne Hou er in Godsnaam mee op!

Stefan stopt ermee maar begint dan met een krijtje op de muur te tekenen. Marianne merkt het na een tijd en duwt het kind met zijn hoofd onder water. Het kind spartelt, rukt zich los, spuwt en holt de badkamer uit.

Marianne als ik hem tenminste een verhaal kon vertellen over de onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.

Stefan staat in de deuropening en lacht.

Ga toch weg!

Ze staat op, doet haar kamerjas aan en gaat naar het toilet. Ze laat de deur openstaan.

Ik wil niet alleen in Londen zitten, zei ik hem, en nu zit ik hier als een vrouw die in een vreemde stad in haar hotelkamer zit. Het kind hindert mij bij het nadenken.

Na een pauze.

Maar misschien zou ik juist van het kind een andere manier van nadenken kunnen leren. God. Wat zit ik hier onsmakelijk alleen.

Stefan slaat de deur dicht. Jürgen komt uit de muurkast en samen barikaderen ze de deur. Marianne komt gewoon naast de deur naar buiten. De kinderen lachen en lopen weg.

Marianne achter hen aan. Ze lopen rond de tafel. Stefan blijft staan en lapt Jürgen voetje. Jürgen valt. Marianne valt op

